

Marpurg Friedrich Wilhelm

Friedrich Wilhelm Marpurg (1718-1795) was een Duitse muziekcriticus, muziektheoreticus en componist.

Hij onderhield contacten met veel prominenten uit de Verlichting van de 18e eeuw. Er is weinig bekend over Marpurgs vroege leven. Volgens verschillende bronnen studeerde hij "filosofie" en muziek. Het is duidelijk dat hij een gedegen opleiding genoot en bevriend was met diverse vooraanstaande figuren uit de Verlichting.

In 1746 reisde hij naar Parijs als secretaris van een generaal genaamd Rothenberg of Bodenbergh. Daar leerde hij belangrijke intellectuele grootheden kennen, zoals de schrijver en filosoof Voltaire, de wiskundige d'Alembert en de componist Jean-Philippe Rameau.

Na 1746 keerde hij terug naar Berlijn, waar hij min of meer onafhankelijk leefde. Het aanbod van Marpurg om exclusief voor Breitkopf & Härtel te schrijven werd in 1757 door het bedrijf afgewezen.

In 1760 kreeg hij een aanstelling bij de Koninklijke Pruisische Loterijen, waarvan hij in 1763 directeur werd en de titel Oorlogsraadslid ontving.

Marpurgs twistzieke aard en zijn enthousiasme voor publieke polemieken bezorgden hem veel vijanden.

Tijdgenoten beschreven hem echter ook als hoffelijk en openhartig.

Marpurg publiceerde het grootste deel van zijn geschriften over muziek tussen 1750 en 1763.

Nadat hij in 1763 zijn loterijfunctie had verkregen, schreef hij twee werken over dit onderwerp, maar bleef hij ook over bredere muziekthema's schrijven.

Een van Marpurgs eerste (en meest invloedrijke) werken was zijn verhandeling over de fuga (1753), die wordt beschouwd als een van de oudste bronnen voor de uitvoeringspraktijk van J.S. Bachs Kunst der Fuge.